

عنوان مقاله:

بررسی برنامه درسی آموزش جغرافیا در ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در آموزش مطالعات اجتماعی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

مهدی چوبینه - دکتری جغرافیا و کارشناس برنامه ریزی آموزشی در جغرافیا

خلاصه مقاله:

سابقه برنامه‌ریزی درسی در دنیا به بیش از یک قرن می‌رسد، اما این رشته در ایران عمری بیش از چند دهه ندارد. با این حال در همین عمر کوتاه توانسته است جایگاه و موثر بودن خود را در بین همه علوم نظری باز نماید و مهمترین نقشی که داشته است تعیین مرز میان دانش و آموزش هر یک علوم بوده است. از جمله در رشته علمی جغرافیا با همه تفاوت‌ها و شباهت‌هایی که با سایر علوم دارد این مرزبندی توانسته است گوشه‌ای از توانایی‌های ذاتی آن را آشکارتر نماید. بر اساس یافته‌های تحقیق که با روش توصیفی- تحلیلی از اسناد مختلف به دست آمده است، می‌توانیم آموزش جغرافیا در ایران را به قبل از دارالفنون و بعد از دارالفنون تقسیم‌بندی کنیم. اما از آنجاییکه که حتی در دوره دارالفنون، جغرافیا به عنوان یک رشته مستقل مطرح نبوده و عمدتاً در کنار رشته‌های دیگر به وسیله معلم‌های دیگر مورد توجه قرار می‌گرفته است، سابقه تولید برنامه درسی جغرافیا را به طور علمی می‌توان به ۷۰ سال قبل یعنی زمانی که آموزش و پرورش نوین ایران شکل گرفت نزدیک کرد. با این حال، تا حدود سال ۱۳۷۵ آموزش جغرافیا در ایران با تأکید بر شیوه‌های توصیفی انجام می‌شد تا اینکه در این سال هم‌پای با شکل‌گیری جریانی از برنامه‌ریزی درسی به شکل علمی و مدون در نظام آموزشی، نوعی رفرم در تولید برنامه‌های درسی مدون شکل گرفت و به این صورت اولین سند برنامه‌ریزی درسی جغرافیا در این سال تولید شد و از دل این برنامه درسی متناسب با دوره‌های تحصیلی و پایه‌های تحصیلی، برنامه‌های دیگری استخراج شد و آموزش جغرافیا به عنوان یک رویکرد جدید در آموزش‌های رسمی ایران شکل گرفت.

کلمات کلیدی:

آموزش جغرافیا، برنامه ریزی درسی، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1583511>

